

Arrest

nr. 64 153 van 29 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TUCI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 november 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 november 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 16 december 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 9 maart 2011.

1.3. Op 6 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 7 april 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese en staatsburger van Kosovo. U werd geboren op 1 mei 1972 te Bivolak (Vushtrri). Uw problemen zijn begonnen in 2008 na het overlijden van uw vader toen u en uw zus, F.(...) S.(...) (O.V. 6726147; CGVS 10/22088), alleen in jullie ouderlijke huis in Bivolak woonden. Jullie werden lastiggevalen door twee of drie Albanezen die wisten dat jullie alleen in het huis woonden en geld wilden van jullie. Ze hingen rond jullie huis, klopten op de deuren en ramen, gooiden met stenen, riepen naar jullie, beledigden jullie en probeerden binnen te komen. Dat is echter nooit gelukt aangezien jullie altijd alles goed op slot deden en de deur barricadeerden. Ze kwamen soms twee keer per week, soms één keer per week of twee keer per maand en dat meer dan twee jaar lang. Jullie hebben nooit klacht ingediend bij de KP (Kosovo Police) of bij EULEX (European Union Rule of Law Mission in Kosovo), noch hebben jullie er met iemand anders over gesproken omdat jullie belagers jullie waarschuwden dat niet te doen. Jullie hadden schrik en kwamen nog amper de deur uit. Tot een maand voor jullie vertrek hebben ze jullie lastiggevalen. Nadat jullie genoeg geld hadden gespaard, heeft een neef jullie vertrek naar België geregeld. Op 14 november 2010 vertrok u met een auto vanuit Vushtrri en op 17 november 2010 kwam u aan in België, waar u op 22 november 2010 asiel vroeg.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat de door u beweerde problemen louter inter-persoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn en op zich geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. U verklaarde immers enkel problemen te hebben gehad met twee of drie Albanezen die meer dan twee jaar lang regelmatig naar het huis kwamen waar u en uw zus woonden, omdat ze geld van jullie wilden (CGVS, p.13).

Voorts kan men zich ernstige bedenkingen maken bij uw verklaring als zouden jullie al sinds minstens 2008 quasi wekelijks belaagd geweest zijn door onbekende Albanezen die jullie huis probeerden binnen te dringen om jullie te beroven en jullie in al die tijd geen enkele poging zouden ondernomen hebben om enige hulp of bescherming te zoeken, noch bij de autoriteiten (zie supra), noch bij jullie familieleden (CGVS, p.10-12). U stelde uw familieleden niet op de hoogte gebracht te hebben van uw problemen omdat u hen niet ongerust wilde maken, hetgeen echter niet weet te overtuigen, te meer uit uw verklaringen blijkt dat jullie pas eind 2010 gevlucht zijn omdat het financieel onmogelijk was om eerder te vertrekken, terwijl jullie precies van jullie familie afhankelijk waren om het nodige geld voor jullie vertrek bij elkaar te sparen (CGVS, p.8 en 12). Uw verklaringen ter zake zijn dan ook moeilijk in overeenstemming te brengen met de door u aangehaalde vrees. Voorts dient gewezen te worden op een aantal fundamentele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw zus die dezelfde vluchtmotieven aanhaalde als u (CGVS, p.3), en die van aard zijn de geloofwaardigheid van uw asielerelaas in ernstige mate verder te ondermijnen. Gevraagd wanneer de Albanezen jullie de laatste keer hebben lastiggevalen, antwoordde u een maand voor jullie vertrek naar België (CGVS, p.10). Uw zus verklaarde echter dat jullie belagers nog een paar dagen voor jullie vertrek naar jullie huis zijn gekomen (CGVS 10/22088, p.9). Op de vraag of u toen ook aanwezig was, antwoordde ze positief (CGVS 10/22088, p.10). Volgens uw verklaringen werden jullie lastiggevalen door twee of drie Albanezen (CGVS, p.9). Gevraagd aan uw zus met hoeveel jullie belagers waren, antwoordde ze dat ze het niet wist (CGVS 10/22088, p.8). U stelde bovendien dat jullie belagers maskers droegen en messen bij zich hadden (CGVS, p.9). Uw zus daarentegen, kon geen beschrijving geven van de personen die jullie schrik aanjoegen en stelde dat jullie hen nooit hebben gezien (CGVS 10/22088, p.8). Ze verklaarde dat jullie steeds de gordijnen dicht deden en dat jullie nooit gedurfd hebben om te kijken wie deze mensen juist waren (CGVS 10/22088, p.8-9). Volgens haar verklaringen hadden ze geen wapens bij zich (CGVS 10/22088, p.9) en op de vraag of ze al dan niet gemaskerd waren, antwoordde ze dat ze het niet wist, dat ze hen nooit heeft gezien (CGVS 10/22088, p.10). De bovenvernoemde tegenstrijdigheden ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Kosovo.

Zelfs al zou geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen, quod non, dient erop gewezen te worden dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u voor uw problemen niet of onvoldoende op de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten zou kunnen rekenen en dat er aldus zwaarwegende gronden aanwezig zouden zijn om aan te nemen dat er voor u een reëel risico zou zijn op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire

bescherming. U hebt nooit hulp gezocht bij de KP (Kosovo Police) of bij EULEX (CGVS, p.11). Uw motivatie om geen klacht in te dienen, met name omdat u bang was voor wraakacties van uw belagers (CGVS, p.10-11), kan niet als aanvaardbare uitleg worden weerhouden. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen uw belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Uit de beschikbare informatie van het CGVS waarvan een kopie in bijlage aan het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt bovendien dat nadat de 'Law on the Police' en de 'Law on the Police Inspectorate of Kosovo' die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming werd gebracht. Bovendien wordt de KP door de EULEX Police Component bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, wars van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is EULEX van oordeel dat de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden is. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2011 redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade in overeenstemming met artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u zich voor uw problemen met uw belagers niet zou kunnen wenden tot de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Ten slotte hebt u evenmin aangetoond dat u zich omwille van motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen om aan de problemen met uw belagers te ontkomen. U verklaarde dat het niet gemakkelijk is voor twee alleenstaande vrouwen om zomaar ergens anders iets te huren en dat jullie in Kosovo niemand meer hadden die jullie kon helpen (CGVS, p.11-12). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u nog 2 (gehuwde) zussen hebt in Kosovo, dat u samen met uw zus F.(...) een woning betrok in de gemeente Vushtri en dat u financiële hulp kreeg van uw familie in het buitenland (CGVS, p.3-6), zodat niet ingezien kan worden waarom u niet elders in Kosovo zou kunnen verblijven.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde Kosovaarse identiteitskaart uitgereikt op 11 december 2008, kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit staat in deze beslissing immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel, alsook de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, wijt verzoekster de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde onderlinge tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en deze van haar zus aan het feit dat zij haar jongere zus beschermde. Zij verduidelijkt dat haar zus niet dichtbij de vensters mocht komen, wat verklaart waarom zij niet alles gezien heeft wat betreft wapens, het aantal personen enz. Volgens verzoekster kan in ieder geval gesteld worden dat zij en haar zus bedreigd werden en zij aldus een gegronde vrees hebben. Verzoekster meent dat haar asielrelaas door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet wordt getoetst aan de criteria van de Vluchtelingenconventie, wat een schending uitmaakt van zowel de materiële als de formele motiveringsplicht, en de bestreden beslissing aldus steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de zorgvuldigheidsplicht, geeft verzoekster een theoretische uiteenzetting omtrent de toepassing van de zorgvuldigheidsplicht en poneert zij dat de bestreden beslissing hieraan tekort komt.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoekster laat na in concreto te verduidelijken in welk opzicht de bestreden beslissing met schending van het in het eerste middel omschreven vertrouwensbeginsel zou zijn genomen. Bij ontstentenis van enige toelichting hieromtrent dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk is.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door haar beweerde problemen, met name dat zij en haar zus werden lastiggevalen door twee of drie Albanezen die meer dan twee jaar lang regelmatig naar hun huis kwamen omdat ze geld van hen wilden, louter inter-persoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn en op zich geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, (ii) ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij haar verklaring als zouden zij al sinds minstens 2008 quasi wekelijks belaagd zijn geweest door onbekende Albanezen die hun huis probeerden binnen te dringen om hen te beroven en zij en haar zus in al die tijd geen enkele poging zouden ondernomen hebben om enige hulp of bescherming te zoeken, noch bij de autoriteiten, noch bij hun familieleden en de uitleg dat zij haar familieleden niet op de hoogte heeft gebracht omdat zij hen niet ongerust wilde maken niet kan overtuigen, temeer uit haar verklaringen blijkt dat zij en haar zus pas eind 2010 gevlucht zijn omdat het financieel onmogelijk was om eerder te vertrekken, terwijl zij precies van hun familieleden afhankelijk waren om het nodige geld voor hun vertrek bij elkaar te sparen, (iii) een aantal fundamentele tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar zus de geloofwaardigheid van hun asielrelaas verder ondermijnen, zoals wordt toegelicht, (iv) zij hoe dan ook niet aannemelijk heeft kunnen maken dat zij zich voor haar problemen met haar belagers niet zou kunnen wenden tot de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming vermits zij nooit hulp heeft gezocht bij de KP (Kosovo Police) of bij EULEX en zij geen aanvaardbare uitleg geeft voor dit nalaten, temeer uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade in overeenstemming met artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, zoals wordt toegelicht, (v) zij evenmin heeft aangetoond dat zij zich omwille van motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen om aan de problemen met haar belagers te ontkomen, en zij slechts verklaarde dat het niet gemakkelijk is voor twee alleenstaande vrouwen om zomaar ergens anders iets te huren en zij in Kosovo niemand meer hadden die hen kon helpen, terwijl nochtans uit haar verklaringen blijkt dat zij nog twee (gehuwde) zussen heeft in Kosovo, dat zij samen met haar zus F. een woning betrok in de gemeente Vushtri en dat zij financiële hulp kreeg van haar familie in het buitenland en (vi) de door haar neergelegde identiteitskaart bovenstaande vaststellingen niet kan wijzigen vermits haar identiteit niet ter discussie staat.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 6 april 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5.1. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij/zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Er kan slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst verder te zetten. Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden. Artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst, en artikel 48/5 van dezelfde wet stellen dat het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op zich niet volstaat tot de erkenning van de status van vluchteling doch eveneens de voorwaarde dient vervuld te zijn dat het land van herkomst niet de nodige bescherming kan bieden.

2.5.2. Zo het door verzoekster uiteengezette relaas al op enige waarheid zou berusten, en daargelaten de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen, wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er terecht op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij zich voor haar voorgehouden problemen met haar belagers – problemen die zoals correct wordt gesteld in de bestreden beslissing louter inter-persoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn en aldus op zich buiten het toepassingsgebied vallen van de Conventie van Genève, hetgeen overigens niet wordt betwist – niet zou kunnen wenden tot de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, noch dat zij de problemen met haar belagers niet zou kunnen ontlopen door elders in Kosovo te verblijven. De uitgebreide motivering dienaangaande van de bestreden beslissing wordt in voorliggend verzoekschrift niet betwist, laat staat ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijft en beschouwd wordt als zijnde hier hernomen.

2.6. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster beweert, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken en werd op basis van deze gegevens geconcludeerd dat verzoekster er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen, hetgeen op uitvoerige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.7. Elke aanvraag voor subsidiaire bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij/zij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekster voert echter geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In de mate zij zich voor haar verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas, wijst de Raad erop dat inzake verzoeksters vluchtmotieven werd besloten dat deze niet getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie omdat zij, onder andere, niet aannemelijk kan maken dat zij niet op de bescherming zou kunnen rekenen van de Kosovaarse autoriteiten. Bijgevolg kan op basis van dezelfde feiten evenmin worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade. Artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de subsidiaire bescherming enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn/haar land van herkomst kan of wil stellen. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster de bescherming van het land waarvan zij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, waarnaar verwezen wordt in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of omwille van een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster in fine vraagt kan de Raad derhalve de beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° van de vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS